

[Boligministeren.]

ankeinstansen må betragtes som givet, at der er foretaget fejlurderinger, kan foretages omvurderinger, som kan komme til at gælde for hele det område, det drejer sig om.

Hr. Axel Ivan Pedersen spurgte, hvordan stillingen var for de sociale boligselskaber i de frie områder. Vi har jo netop i denne forbindelse drøftet det i Folketingets lejeudvalg. Det er et spørgsmål, som må løses i forbindelse med forslag om landsbyggefond. Hvilken ordning der er den mest rimelige, må vi vel drøfte i udvalget. Det må vel være landsbyggefonden, der som sådan er initiativtager; om det skal være kommunalbestyrelserne, der under en eller anden form i forbindelse med vurderingsmuligheder skal træffe afgørelserne, synes jeg, vi skal vente med at tage stilling til, til vi har drøftet det igennem.

Der er, som det også blev sagt, kommet henvendelse fra Københavns magistrat om ankenævn og udgifterne derved, og jeg er da villig til at se på denne sag under en fortsat udvalgsbehandling.

Det, der af flere er sagt om saneringsproblemerne, kan jeg tilslutte mig. Jeg er også tilfreds med, at der er gjort opmærksom på i betænkningen, at det er rimeligt, at vi i fortsættelse af den lovgivning, vi her arbejder med, går i gang med at undersøge, hvilke muligheder der er for at fremme en nødvendig sanering, selv om man nok — og dette vil jeg sige til hr. Kai Moltke, der pegede på, at vi først nu var blevet klar over dette problem — også må gøre sig klart, at de kommuner, der stort set skal tage initiativet dertil, jo har haft store problemer og store vanskeligheder med at komme igennem med de større saneringssager. Men jeg er enig i, at man nu gennemgår hele dette problem og finder frem til en løsning af det.

Hr. Hastrup kom ind på erhvervslejemålene. Jeg må bekræfte, at det, som hr. Hastrup siger, stort set må være de samme kriterier, der danner udgangspunktet for, hvad der skal tages i betragtning ved fastsættelse af lejeværdien også i erhvervslokaler.

Hr. Kai Moltke talte meget om 10 dages fristen; jeg tror, det er en rimelig frist. Det er jo ikke nogen fordel, at et skema kan ligge i ugevis eller månedsvis og vente på at blive

udfyldt. Jeg tror, man i virkeligheden blot derigennem vil skyde problemet ud. Skulle der så på grund af ferie eller andre særlige forhold for de enkelte opstå problemer, vil der jo ikke være noget i vejen for, at vurderingsrådene kan dispensere i disse tilfælde.

Så siger hr. Kai Moltke, at det udgangspunkt, vi har valgt — de 70-75 kr. — er forkert. Ja men det er jo et ganske simpelt regnestykke. Det er for så vidt ikke i anden forstand et udgangspunkt for vurderingerne, end at man ved et regnestykke beregner, hvad lejen i en nyopført lejlighed i 1963-65 vil være, når man går ud fra en rentesikringsordning på 6½ pct. De knap 40 kr. i 1962, som hr. Kai Moltke nævner, svarer jo ikke til de 70 kr. For det første er de 40 kr. et gennemsnit for hele landet — Københavnsniveauet ligger betydeligt over — og dernæst er der ikke deri indbefattet vedligeholdelsesudgift, så vi kommer op på et betydelig højere beløb for københavnske ejendomme; derfor er forskellen ikke så stor som den, der her blev antydnet. Det er i virkeligheden kun det talmæssige udgangspunkt for københavnske lejligheder, der er tale om.

Hermed sluttede forhandlingen.

§ 1, ændringsforslag nr. 1, § 2, således ændret, ændringsforslagene nr. 2 og 3 og § 3, således ændret,
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4
forkastedes med 98 stemmer mod 12; 4 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

§§ 4-6, ændringsforslag nr. 5, § 7, således ændret, ændringsforslagene nr. 6-8 om indsættelse af nye paragraffer, ændringsforslag nr. 9, § 8, således ændret, og §§ 9 og 10
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.